

פרשת פינחס התשפ"ג

ari.kahn@biu.ac.il

הרב ארי דוד קאהן

1. במדבר פרק כה פסוק י - טו (פרשת פינחס)

(י) וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יא) פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת־חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָו אֶת־קִנְיָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָתִי: (יב) לָכֵן אֶמַר הַנְּנִי נָתַן לְךָ אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: (יג) וְהָיְתָה לְךָ וְלִזְרַעֲךָ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם מִמָּת אֲשֶׁר קִנְיָ לְאֱלֹהֶיךָ וַיִּכְפַּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (יד) וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּכָּה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת־הַמְדִינִית זִמְרִי בֶן־סִלּוֹא נָשִׂיא בֵּית־אָב לַשְּׂמֹנִי: (טו) וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמִּכָּה הַמְדִינִית פְּזִבִי בַת־צֹר רֵאשׁ אֲמוֹת בֵּית־אָב בְּמִדְיָן הִיא: פ

2. רש"י במדבר פרק כה פסוק יא (פרשת פינחס)

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן - לפי שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן:

3. רש"י במדבר פרק לא פסוק ו (פרשת מטות)

אותם ואת פינחס - מגיד שהיה פינחס שקול כנגד כולם. ומפני מה הלך פינחס ולא הלך אלעזר. אמר הקדוש ברוך הוא מי שהתחיל במצוה, שהרג כזבי בת צור, יגמור. דבר אחר שהלך לנקום נקמת יוסף אבי אמו, שנאמר (בראשית לז, לו) והמדנים מכרו אותו. ומנין שהיתה אמו של פנחס משל יוסף, שנאמר (שמות ו, כה) מבנות פוטיאל, מזרע יתרו שפיטם עגלים לעבודה זרה ומזרע יוסף שפטפט ביצרו. דבר אחר שהיה משוח מלחמה:

4. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מג עמוד א

תנא: לא לחנם הלך פינחס למלחמה, אלא ליפרע דין אבי אמו, שנאמר: והמדנים מכרו אותו אל מצרים וגו'. למימרא, דפינחס מיוסף אתי, והא כתיב: ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה, מאי לאו דאתי מיתרו שפיטם עגלים לעבודת כוכבים! לא, מיוסף שפיטפט ביצרו. והלא שבטים מבזין אותו: ראיתם בן פוטי זה, בן שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים יהרוג נשיא מישראל! אלא, אי אבוה דאימיה מיוסף - אימיה דאימיה מיתרו, ואי אימיה דאימיה מיוסף - אבוה דאימיה מיתרו. דיקא נמי, דכתיב: מבנות פוטיאל, תרי משמע, שמע מינה.

5. כתר יונתן במדבר פרק כה פסוק יב (פרשת פינחס)

בשבועה אמור לו מן שמי הנני גוזר לו את בריתי שלום ואעשהו מלאך חי ויחיה לעולם לבשר הגאולה בסוף הימים:

6. רש"י במדבר פרק כה פסוק יג (פרשת פינחס)

ברית כהנת עולם - שאע"פ שכבר נתנה כהונה לזרעו של אהרן, לא נתנה אלא לאהרן ולבניו, שנמשחו עמו ולתולדותיהם שיולידו אחר המשחתן, אבל פינחס שנולד קודם לכן ולא נמשח, לא בא לכלל כהונה עד כאן. וכן שנינו בזבחים (קא ב) לא נתכהן פינחס עד שהרגו לזמרי:

7. אבן עזרא במדבר פרק כה פסוק יב (פרשת פינחס)

...שכרו שתהיה לו ולזרעו אחרי ברית כהונת עולם ונצח, כי הכהנים הגדולים היו מבני פינחס.

8. בכור שור במדבר פרק כה פסוק יב (פרשת פינחס)

... אין לו לירא כלום לא מקרובי זמרי שהיה נשיא ולא מקרובי כזבי שהיתה בת מלך

9. חזקוני במדבר פרק כה פסוק יב (פרשת פינחס)

בריתי שלום דואג היה פן יפסיד כהונתו דאמר' כהן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו עד שהבטיחו הקדוש ברוך הוא הואיל והרציחה לשם שמים היתה כמו שמפרש והולך.

10. ר' חיים פלטיאל במדבר פרק כה פסוק יב (פרשת פינחס)

הנני נותן לך את בריתי שלום. הוי"ו קטנה לומר שעד עתה לא נתכהן פנחס ועתה היתה כהונתו שלימה כמו שארז"ל לא נתכהן פנחס עד שהרג זמרי ולכך כתיב (שלים) [שלים] את בריתי שלום. מתי שיבא ויתרץ כל התיקון אז יעשה שלום דפנחס הוא אליהו כמו לעיל. תרגום ירושלמי אנה (עבדי) [אעבדיניה] מלאכא.

11. שמות פרק ו פסוק כה - כח (פרשת וארא)

(כה) וְאֶלְעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן לְקַח־לּוֹ מִבְּנוֹת פְּוֹטִיאֵל לִוּי לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לּוֹ אֶת־פִּינְחָס אֶלֶּה רְאִשֵׁי אֲבוֹת הַלְוִיִּם לְמִשְׁפַּחָתָם: (כו) הוּא אֶהֱרֹן וּמִשָּׁה אִשְׁרָא אִמֵּר ה' לָהֶם הוֹצִיאוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־צַבְאוֹתָם: (כז) הֵם הַמְזַבְּרִים אֶל־פְּרַעֲהַ מֶלֶךְ־מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם הוּא מִשָּׁה וְאֶהֱרֹן: (כח) וַיְהִי בַיּוֹם דָּבַר ה' אֶל־מִשָּׁה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: ס

12. מהרי"ל דיסקין שמות פרק ו פסוק כח (פרשת וארא)

ויהי ביום דבר ה' אל משה בא"מ. ... ואמר רבינו ז"ל עפ"י פשוט דקאי אלמעלה דאמר הכתוב כי כל האנשים אשר ייחסן כאן הכתוב בזאת הפרשה כבר נולדו עתה והיו כאן בארץ מצרים, וזהו פ"ה הכתוב ויהי ביום דבר ה' וגו' בארץ מצרים, פ"ה שהיו כולם כאן כנ"ל, ולפ"ז מה דחשב כאן פינחס, א"כ ע"כ כבר נולד כנ"ל, וע"כ צ"ל כך, דאיתא בגמרא (זבחים ק"א) לא נתכהן פינחס עד שהרג לזמרי ע"כ צ"ל דכן הי' הצווי דלא למשווח אותו ביום הקמת המשכן שהי' בשנה ב', וממילא לא הי' כהן, דאי לא תימה הכי אלא דעדיין לא נולד בעת שנמשחו אלעזר אביו ואחיו, אלא אימתי נולד אם נאמר אחרי המשיחה למה לא הי' כהן הלא בן כהן כהן, אלא דיש לדחוק ולומר דאמו היתה מעוברת עמו מקודם המשיחה א"כ היא מעוברת מאיש שאיננו כהן, ואח"כ לא נמשח וממילא הוא איננו כהן, אמנם זהו דוחק, ועל פי מ"ש לעיל ניחא דבאמת הוא כבר נולד בעת יציאת מצרים, ובעת שנמשחו כל הכהנים בני אהרן נצטוו בפירוש שלא ימשחוהו, וע"כ לא הי' כהן עד שהרג לזמרי ואז נעשה כהן עפ"י צווי ה' ומשחוהו ואתי שפיר ודו"ק היטב.

13. כתר יונתן שמות פרק ו פסוק יח (פרשת וארא)

ובניו של קהת עמרם ויצהר וחרבון ועוזיאל ושני חיייו של קהת החסיד מאה ושלושים ושלוש שנים חי עד שראה את פנחס הוא אליהו כהן גדול שעתידי להשליח לגלות של ישראל בסוף הימים:

14. מלאכי פרק ג פסוק כב - כד

(כב) זַכְרֹו תּוֹרַת מִשָּׁה עַבְדִּי אִשְׁרָא צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֶרֶב עַל־פְּלִי־יִשְׂרָאֵל חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים: (כג) הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם ה' הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: (כד) וְהָשִׁיב לְבִ־אֲבוֹת עַל־בְּנֵי וְלֵב בְּנֵי עַל־אֲבוֹתָם פְּנֵ־אָבּוֹא וְהִפִּיתִי אֶת־הָאָרֶץ חָרָם:

15. רש"י בראשית פרק מט פסוק ו (פרשת ויחי)

בסודם אל תבא נפשי - זה מעשה זמרי, כשנתקבצו שבטו של שמעון להביא את המדינית לפני משה, ואמרו לו זו אסורה או מותרת, אם תאמר אסורה, בת יתרו מי התירה לך, אל יזכר שמי בדבר, שנאמר (במדבר כה יד) זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני, ולא כתב בן יעקב:

16. שער הפסוקים תהילים

אנה ה' מלטה נפשי: - ר"ת אנה, הוא אליהו נדב אביהו. והם הנקרא נפש, ולכן אמר מלטה נפשי. ואז בהעלות אליו המ"ן, או חנון ה' וצדיק, שהוא היסוד, הצדיק המזדווג עמה, ...

17. שפתי כהן במדבר פרשת פינחס

אמר בזוהר (ח"ג ר"י א) למה אמר בן בן, אלא כשהרגו לזמרי, נתקבצו שבטו של שמעון להורגו ופרחה נשמתו של פינחס, ובני אהרן נדב ואביהוא שהיו ערטלאין, לפי שלא נשאו נשים, נכנסו בגופו, ואף על פי שהם שנים ואין גוף אחד יכול לקבל שתי נשמות, לפי שלא נשאו נחשבים כל אחד כחצי

גוף, ולזה לא נתכהן פינחס עד שהרגו לזמרי, שנכנסו בגופו, והם היו כהנים, לזה רמז בפרשת וארא (שמות ו', כ"ה) ואלעזר בן אהרן הכהן לקח לו מבנות פוטיאל ותלד לו את פינחס, אלה ראשי אבות הלויים, לומר מראשי בית אבותם שהן נדב ואביהוא שהיו סגני כהונה, הן נכללין בפינחס. ואם תאמר נשמתו היכן הלכה, אלא לפי שאלעזר לקח מבנות פוטיאל, לא אמר בת פוטיאל, אלא כדי שלא תאמר שהוא לכתחילה עשה כן ולא הלך אחר היחס, לפי שישרה בעיניו, לזה לא אמר בת פוטיאל אלא מבנות פוטיאל, תהיה מה שתהיה, לפי שהדבר הוא מאתו יתברך, והיה קשה בעיניו איך יקח בת כהן לעבודה זרה, ולזה לא נמשח, וכשפרחה נשמתו מת אותו גוף, והנשמה חזרה להיות גוף בערך נשמות נדב ואביהוא, אם כן הוא בן אלעזר שהוא הגוף שנזדכך, והנשמה בן אהרן, לזה נתן לו חיים לעולם, שגופו היה נשמה, ואין מיתה אלא לגוף:

18. חומת אנך על במדבר פרק כה פסוק יא

שלום שנאמר לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום. הלא במאמר הלז הלא מרא"ש בסד"ר דברתי אני עני. איכו השתא אמינא מילתא בדרך אפשר במ"ש בספר שבלת של לקט כ"י והוא ספר שסידר הרב הרמ"ז ז"ל מגורי האר"י ז"ל שחקר כמה חקירות ותריץ יתיב ותורף דבריו בקצ"ר אמיץ. דפנחס כולל שתי נפשות דיוסף ויתרו והיה צריך לתקן שני דברים הא' מצד יוסף על טפין דאזדריקו. והאחד מצד יתרו שפטם עגלים לעבודה זרה. וראה פנחס בזמרי שבא על כזבי והי' ע"ז דפעור. והנה גם נדב ואביהוא היה בהם מעין דוגמא שלא רצו לישא אשה ודומה לענין יוסף. והב' שהקריבו אש זרה ודומה ליתרו שהקריב לע"ז ופנחס היה מוכרח לתקן דברים אלו. וגם נדב ואביהוא היו מוכרחים לתקן עצמם מאלו הב' דברים לכן נתעברו בפנחס כדי שיהיה לו כח לתקן התקון שלו ושלחם ביחד בפעם אחד. וזה שכתוב וירא פנחס ר"ל בעין שכלו ראה ברוח הקדש שעליו מוטל לתקן אשר עיות בראשונה לכן קם מיד מתוך העדה עד כאן קיצור דבריו והוא האריך בהקדמות נוראות. ולפי דבריו יש לרמוז ויק"ם מת"ך גימטריא יתרו. ואע"ג דכתיב מתוך בוי"ו ראיתי בספר כנפי יונה בריש חלק ב' במדות שהתורה נדרשת על דרך האמת ואחד מהם הוא תמעט אעפ"י שיש לו כגון ו' של חולם יו"ד של חירק עכ"ל ואם כן יש לרמוז במאי דקמן כי ויק"ם מת"ך גימטריא יתרו. והבן יקיר החכם השלם עצום ורב כמהר"ר אברהם זלה"ה רמז כי ויק"ם גימטריא יוסף עכ"ד ז"ל. וזהו הרמז וירא פנחס מה שפגמו אבותיו ויק"ם מתוך שרמוז בגימט' יוסף יתרו. וממילא מובן מאמרם ז"ל שהשבטים ר"ל נשיאי השבטים היו ע"ד מש"ה וישלח משה וישלח ישראל ואמרו רז"ל שהעם הם הגדול. והגדול הוא העם. והתחילו הם מבזים שאבי אמו פטם עגלים לע"ז ואיך יהרוג נשיא על שעבד ע"ז וכו' בא הכתוב ויחסו אחר אהרן כלומר מטעם זה עצמו שפטם אבי אמו עגלים לע"ז הוצרך לעשות זה לתקן ונתקנו גם נדב ואביהוא והראיה שנתעברו בו וזה רמז באומרו בא הכתוב ויחסו אחר אהרן בן אהרן הכהן שהוא עצמו נדב ואביהוא דתרין כחד תרין פלגי גופא. וא"ל למשה הקדם לו שלום דגם משה היה בו מבחינת יוסף כמ"ש הרב הנשי"א ז"ל. ועתה שנתקן הקדם לו שלום בחינת יסוד שתקן ככל הדברים אשר דברנו. וזה אפשר להבין מאמרם ז"ל פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן בדין הוא שיטול שכרו דהוה ס"ד דמאחר דנתעברו בו נדב ואביהוא לסייעו להרוג זמרי אימא דמגרעת נתן לשכרו דגדולי ישראל היו בגר"ם המעלות. לז"א בדין הוא שיטול שכרו דאלמלא הכין עצמו וגמר למסור עצמו בקנאתו לה' לא נתעברו בו ונמצא דהוא מסר עצמו על ק"ה. ולא מיבעיא ששכרו אתו על הריגת זמרי ואביזריה והצלת ישראל אלא גם על נדב ואביהוא שנתקנו נוטל שכר וז"ש פנחס וכו' בן אהרן שנתעברו בו נדב ואביהוא גם על זה נוטל שכרו כי הוא יסוד המעלה:

19. רבינו בחיי במדבר פרק כה פסוק יא (פרשת פינחס)

ודעת רבותינו ז"ל כי פינחס זה אליהו למדנו אותו ממה שאמרו בבבא מציעא: (קיד א) אשכחיה רבה בר אבוה לאלהו דהוי קאי בבית הקברות של עכו"ם אמר ליה לאו כהנא את, כלומר היה תמה עליו על שלא

היה נזהר בטומאת אהל, ואמר ליה שאין העכו"ם מטמאין באהל אלא ישראל, שנאמר: (במדבר יט, יד) "אדם כי ימות באהל", וכתוב: (יחזקאל לד, לא) "ואתן צאני צאן מרעיית אדם אתם". לכך מצינו שנשתטח על בן הצרפית המת לפי שהיה בן גויה.

20. תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף קיד עמוד א

אשכחיה רבה בר אבוה לאליהו דקאי בבית הקברות של נכרים, ... עמוד ב - אמר ליה: לאו כהן הוא מר, מאי טעמא קאי מר בבית הקברות? - אמר ליה: לא מתני מר טהרות? דתניא, רבי שמעון בן יוחי אומר: קבריהן של נכרים אין מטמאין, ...

21. תנא דבי אליהו זוטא (איש שלום) פרשה טו

פעם אחת היו רבותינו יושבין ואומרין, אליהו מהיכן הוא בא, מהן אומרים, מזרעה של לאה, ומהן אומרים, מזרעה של רחל, עד שהן יושבין ועוסקין בכך בא אליהו זכור לטוב ועמד בפניהם, אמר להם, רבותיי, מפני אתם מצטערים, אני איני אלא מזרעה של (לאה) [רחל].

22. ריקאנטי במדבר פרק כה פסוק יא (פרשת פינחס)

ואמר השיב את חמתי [שם], מלשון [ישעיה ל, טו] בשובה ונחת תושעון, או יהיה כפשוטו ממש, ויחסו לו יתעלה כאמרו חמתי, כי ממנו יניקתם וחילתם. וידעת מאמר רבותינו ז"ל [עי' ב"ב קכא ע"ב] פנחס הוא אליהו, גם תמצא מרבותינו ז"ל [בראשית רבה עא, ט] אומרים כי היה משבט גד, ויש מהם אומרים מזרע רחל, גם תמצא כי אליהו היה מיחס לעצמו פעם לזה ופעם לזה, ובסוד העיבור יתיישב הכל. וזהו מאמרם במדרש רות [פד ע"ג] אמר רבי אלעזר משמיה דרבי שמעון מי עלה שמים וירד [משלי ל, ד], דא אליהו דא פנחס, אי בשביל שקנא להקב"ה זה קנא דכתיב קנא קנאתי, קנאתי בשטים וקנאתי הכא, אמר לו הקדוש ברוך הוא עד מתי אתה מקנא לשמי.

23. במדבר פרק כה פסוק א - ט (פרשת בלק)

(א) וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל־בנות מואב: (ב) ותקראנן לעם לזבחי אלהיהן ויאכל העם וישתכרו לאלהיהן: (ג) ויצמד ישראל לבעל פעור ויטר־אף ה' בישראל: (ד) ויאמר ה' אל־משה קח את־פְּלִי־ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש וישב תרון א־יה' מישראל: (ה) ויאמר משה אל־שפטי ישראל הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל פעור: (ו) והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל־אחיו את־המדניית לעיני משה ולעיני פְּלִי־ענת בני־ישראל והמה בלמים פתח אהל מועד: (ז) ויבא פינחס בן־אלעזר בן־אהרן הפהן ויקם מתוך העדה ויקח רֶמֶח בידו: (ח) ויבא אחר איש־ישראל אל־הקִבֵּה וידקר את־שניהם את איש ישראל ואת־האשה אל־קבתה ותעצר המגפה מעל בני ישראל: (ט) ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אָלֶף: פ

24. במדבר פרק כב פסוק ב - ד (פרשת בלק)

(ב) ויבא בלק בן־צפור את פְּלִי־אשר־עשה ישראל לאַמְרֵי: (ג) ויגַר מואב מפני העם מאד כי רב־הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל: (ד) ויאמר מואב אל־זקני מדִּין עֲתָה ילחכו הקהל את־כָּל־סִבִּיבֹתֵינוּ פֶּלְחָד השור את גֵּרְק השָׁדָה ויבִּלֵק בן־צפור מֶלֶךְ למואב בעת ההוא:

25. במדבר פרק לא פסוק א - ח (פרשת מטות)

(א) וידבר ה' אל־משה לאמר: (ב) נקם נקמת בני ישראל מאת המדנינים אחר תאספו אל־עמִיד: (ג) וידבר משה אל־העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על־מִדִּין לתת נקמת־ה' בַּמִּדְבָּר: (ד) אָלֶף למטה אָלֶף למטה לכל מטות ישראל תשלקו לצבא: (ה) וימסרו מאלפי ישראל אָלֶף למטה שנים־עשר אָלֶף חלוצי צבא: (ו) וישלח אתם משה אָלֶף למטה לצבא אתם ואת־פִּינְחָס בן־אלעזר הפהן לצבא וכלי הקדש וחצצרות התרועה בידו: (ז) ויצבאו על־מִדִּין פֶּאֶשֶׁר צָנָה ה' את־מִשֶׁה ויִהְיֶה בן־זָכָר: (ח) ואת־מִלְכֵי מִדְּיָן הָרְגוּ עַל־סַלְלֵיהֶם ואת־רִקְם ואת־צוּר ואת־חֹר ואת־רִבֵּעַ חֲמִשָּׁת מִלְכֵי מִדְּיָן ואת בלעם בן־בעֹר הָרְגוּ בְּחָרֵב:

26. מלכים א פסוק א - יד

(א) ויגד אחאב לאיזבל את כל אשר עשה אליהו ואת כל אשר הרג את כל הנביאים בחרב: (ב) ותשלח איזבל מלאך אל אליהו לאמר כה יעשוון אליהם וכה יוספוון כייכעת מחר אשים את נפשך פנפש אחד מהם: (ג) וירא ויקם וילך אל נפשו ויבא באר שבע אשר ליהודה וינח את נערו שם: (ד) והוא הלך במדבר דרוך יום ויבא וישב תחת רתם אחד וישאל את נפשו למות ויאמרו רב עתה ה' קח נפשי כיי לא טוב אנכי מאבתי: (ה) וישכב וישון תחת רתם אחד והנה נהג מלאך נגע בו ויאמר לו קום אכול: (ו) ויפוט והנה מראשתי עגת רצפים וצפחת מים ויאכל וישת וישב וישכב: (ז) וישב מלאך ה' שנית ויגע בו ויאמר קום אכל פי רב ממך הדרוך: (ח) ויקם ויאכל וישתה וילך בכתו האכילה והיא ארבעים יום וארבעים לילה עד תר האלהים חרב: (ט) ויבא שם אל המערה וילן שם והנה דברת אליו ויאמר לו מה לך פה אליהו: (י) ויאמר קנא קנאתי לה' ואלהי צבאות כיעזבו בריתך בני ישראל את מזבחתיך הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב ואנתר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה: (יא) ויאמר צא ועמדת בקר לפני ה' והנה ה' עבר ורוח גדולה וחרק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני ה' לא ברוח ה' ואתר הרוח רעש לא ברעש ה': (יב) ואתר הרעש אש לא באש ה' ואתר האש קול דממה וקח: (יג) ויהיו כשמע אליהו וילט פניו באדרתו ויצא ויעמד פתח המערה והנה אליו קול ויאמר מה לך פה אליהו: (יד) ויאמר קנא קנאתי לה' ואלהי צבאות כיעזבו בריתך בני ישראל את מזבחתיך הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב ואנתר אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה:

27. במדבר פרק כז פסוק יב - כג (פרשת פינחס)

(יב) ויאמר ה' אל משה עלה אל תר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: (יג) וראיתה אתה ונאספת אלי עמי גם אתה פאשר נאספ אהרן אחיך: (יד) כאשר מריתם פי במדבר צון במריבת העדה להקדישני במים לעיניהם הם מיימריבת קדש מדבר צון: ס (טו) ויזכר משה אליה לאמר: (טז) יפקד ה' אלהי הרוחת לכלי בשר איש עלי העדה: (יז) אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר יציאם ואשר יביאם ולא תהיה ענת ה' כצאן אשר איך להם רעה: (יח) ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו: (יט) והעמדת אתו לפני אלעזר הכהן ולפני פלי העדה וצויתה אתו לעיניהם: (כ) ונתתה מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל: (כא) ולפני אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני ה' על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא וכל בני ישראל אתו וכל העדה: (כב) ויעש משה כאשר צנה ה' אתו ויקח את יהושע ויעמדהו לפני אלעזר הכהן ולפני פלי העדה: (כג) ויסמו את ידיו עליו ויצגהו כאשר דבר ה' ביד משה: פ

28. במדבר פרק י פסוק כט - לד (פרשת בהעלותך)

(כט) ויאמר משה לחבב בן רעואל המדיני חתן משה נסעים אנחנו אל המקום אשר אמר ה' אתו אתן לכם לכה אתנו והטבנו לך כיי ה' דבר טוב על ישראל: (ל) ויאמר אליו לא אלה פי אם אל ארצי ואל מולדתי אלה: (לא) ויאמר אלגא מעזב אתנו פיו על פן ידעת חנתנו במדבר והיית לנו לעינים: (לב) והנה כיי תלך עמנו והנה הטוב שהוא אשר ייטיב ה' עמנו והטבנו לך: (לג) ויסעו מהר ה' דרוך שלשת ימים ואריו ברית ה' נסע לפניהם דרוך שלשת ימים לתור להם מנוחה: (לד) וענו ה' עליהם יומם בנסעם מן המחנה:

29. במדבר פרק יא פסוק א - י (פרשת בהעלותך)

(א) ויהי העם כמתאננים רע באוני ה' וישמע ה' ויחר אפו ותבער פם אש ה' ותאכל בקצה המחנה: (ב) ויצעק העם אל משה ויתפלל משה אל ה' ותשקע האש: (ג) ויקרא שם המקום ההוא תבערה כיי בערה כם אש ה': (ד) והאספסוף אשר בקרבו התאו תאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר: (ה) זכרנו את הנהגה אשר נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת הקציר ואת הפצלים ואת השוימים: (ו) ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו: (ז) והמן פורעגד הוא ועינו כעין

הַבְּדִלָּה: (ח) וְשֵׁטֶר הָעֵם וְלִקְטוּ וְטָחְנוּ בְּרֹחִים אֹךְ דָּכוּ בְּמִדְכָה וּבְשָׁלוֹ בְּפָרוֹר וְעָשׂוּ אֹתוֹ עֲגוֹת וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעַם לְשֶׁד הַשָּׁמֶן: (ט) וּבְרִדָת הַטֵּל עַל־הַמְחַנָּה לְיִלָּה יִרְדַּ הַמֶּן עָלָיו: (י) וַיִּשְׁמַע מִלְּשָׁה אֶת־הָעָם בְּכַה לְמִשְׁפָּחָתָיו אִישׁ לְפִתְחֵהוּ אֶהְלוּ בְּיַסְר־אָף ה' מְאֹד וּבְעֵינָי מִלְּשָׁה רָע:

30. שם משמואל במדבר פרשת פינחס שנה תרעו

הנה בשטים שהיתה בישראל התגברות כח התאוה הנטועה בלב פגמו באות ה'. אך זמרי שבא בטענה שכלית א"ת אסורה בת יתרו מי התיר לך, והוא שכל מעוקם, שצפורה הרי נתגיירה, ובמדרש (שמ"ר פ"א סי' ל"ט) שטהרה את הבית כצפור, והוא חשב שגם כזבי נמתקה, והיא כענין רחב הזונה אף שהיתה לילית הרשעה כבהאריז"ל, כן חשב זמרי על כזבי, והוא שכל מעוקם שטעה ולא ידע להבחין בין טוב לרע. וכ"ק אבי אדומו"ר זצלה"ה דייק מלשון הש"ס (נזיר כ"ג ב) תמר זינתה וזמרי זינה, מכלל זהיתה קצת השתוות ביניהם ששניהם היתה כוונתם לשמים, אלא שלזמרי נתקלקל הענין ונלכד בפח, עכ"ד. ומ"מ מבואר שזמרי פגם בשכל שהוא אות יו"ד כנ"ל, א"כ נפגמו ב' האותות, וכמעט היו ישראל ח"ו אבודים, שלעומת קלקול שני האותות שרה עליהם דבר שהוא להיפך והיו ח"ו כאבדה שאינה מתבקשת עוד, וזהו ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי: